

Česká republika ztratila rezistenci proti přerozdělování migrantů, oznámil Weigl. Rakušan obviněn

- CZ24 News | 21. června 2023

ČESKO: Děsivá změna české politiky vůči migraci. Tak ředitel Institutu Václava Klause Jiří Weigl v pořadu X-Talk na XTV nahlíží na novou migrační reformu, kterou svým podpisem posvětil ministr vnitra Vít Rakušan (STAN). Jde podle jeho slov o pokus, jak měnit etnickou strukturu Evropy. „Vláda jde prakticky ve všech oblastech na ruku nikoli zájmům našim, ale těch mocných, kteří rozhodují o osudech Evropy a světa,“ říká. Vyzdvihl Andreje Babiše, že ten alespoň spolupracoval s partnery V4 - Poláky a Maďary na zastavení etnické proměny Evropy. Alarmuje také před istanbulskou úmluvou. „Je to velmi nebezpečná věc,“ varuje Weigl.

Weigl nejdříve vysvětlil význam jím používaného termínu 2.0: „Normalizace 2.0 je moje glosa, kterou jsem publikoval minulý týden, ke které mě vyprovokoval ministr vnitra Rakušan a jeho podpis pod novým evropským migračním paktem, kde se vlastně tím podpisem zbořila rezistence České republiky vůči přerozdělování migrantů tak, jak to bylo plánováno po migrační vlně v roce 2015,“ vysvětluje.

A dodává: „Pan Rakušan nás tedy zavázal k tomu, že budeme přebírat migranty, kteří proudí do Evropy převážně z Afriky a z Blízkého východu, podle rozhodnutí jiných orgánů. Čili někdo jiný než my, než naše vláda bude rozhodovat o tom, jestli na našem území budou žít lidé z jiných kultur, lidé z jiných částí světa. A pokud se nám to nebude líbit, můžeme se vyplatit. A sice za každého tohoto migranta, kterého odmítneme, zaplatíme půl milionu korun té zemi, která nám ho bude posílat.“

„To je děsivá změna české politiky vůči migraci. Je to děsivá změna české politiky k visegrádské spolupráci, protože jak Polsko, tak Maďarsko tento nový pokus, jak měnit etnickou strukturu Evropy, odmítly rozhodně,“ dodává Weigl v pořadu [X-Talk](#).

„Myslím, že je to jenom další potvrzení té tendence, kterou už můžeme sledovat od počátku této vlády, že našim představitelům ve vládní koalici nejde ani tak o obranu zájmů občanů České republiky, ale oni na prvním místě stojí o pochvalu od našich spojenců, od našich partnerů v Evropě nebo v zámorí,“ pokračuje Weigl.

„A to mě vyprovokovalo k tomu názvu normalizace 2.0, protože my jsme v historii zažili pár takových epizod, kdy naše vlády sloužily těm cizím zájmům více než zájmům českým, ale většinou to bylo v takových výjimečných situacích jako doba okupace nebo doba normalizace, kdy tu byla sovětská vojska. Čili ten národ i jeho elity žily ve velké deziluzi, ve velké frustraci a strachu z těch hegemonů, kteří nám tehdy ze zahraničí vládli, a tak jim sloužily. Nedá se to omluvit, ale dá se to pochopit, je to vysvětlitelné,“ uvádí ředitel Institutu Václava Klause.

Fialova vláda dnes také slouží hegemonům, ovšem z nepochopitelných důvodů: „Dnes nikým okupováni nejsme, žádná cizí vojska tu nestojí, a přesto se naše vláda chová tak, jak se chová, chová se velmi servilně, čili prakticky ve všech oblastech jde na ruku nikoli zájmům našim, ale těch mocných, kteří rozhodují o osudech Evropy a světa,“ upozorňuje Jiří Weigl, že Fialova vláda je vazalská.

Za příklad nám dal Maďarsko, které si umí zachovat rovnou páteř a tvrdě hájit své zájmy: „Podívejme se na naše sousedy Maďary, kteří jsou národ stejné velikosti co do počtu, tak co do rozlohy, vždy se tvrdě stavěli za obranu svých zájmů a dokázali se prosadit,“ poukázal Weigl. „Je jen pár výjimek v naší historii, kdy jsme si zachovali rovnou páteř, byla to třeba právě ta 90. léta, kdy na nás shodou okolností neměly velmoci čas a Václav Klaus byl tvrdý a rozhodný partner, který na sobě nenechal štípat dříví a rozhodně nestál o pochvaly odněkud ze zahraničí ve věcech, které by nás poškozovaly,“ připomněl.

Veškerá agenda, která se zabývá masovou migrací, které je Evropa dnes vystavena, by měla podle Weigla vycházet na prvním místě z ochrany hranic Evropy. „To, že budeme mít jako hlavní prioritu dohodu, jak si ty migranty budeme přerozdělovat, ale přitom ty hranice budou otevřené, že vlastně budeme podporovat a motivovat ty lidi z těch zaostalých oblastí v Africe, na Blízkém východě, v jižní Asii, odkud k nám tyto proudy přicházejí, tak to je, myslím, cesta do pekel,“ obává se.

Voliči Fialovy vlády podle Weigla si ani nemohli představit, jaká bude její politika: „Tohle nebylo předmětem voleb, myslím, že málokdo si dokázal o těchto věcech dělat jasnější představu, hlavním tématem voleb byl Antibabiš a jeho demonizace až do té míry, že prakticky nešlo mluvit o ničem jiném, takže ta konkrétní praktická politika z obzoru té veřejnosti prakticky zmizela,“ dodává.

Babiše naopak vyzdvihl za to, že v rámci V4 alespoň spolupracoval na zastavení etnické proměny Evropy. „On Andrej Babiš také nebyl žádný rozhodný bojovník proti Bruselu a těm všem šíleným agendám, které k nám odsud přicházejí, ale přece jen, pokud jde třeba o tu migraci, se dovedl docela rozhodně postavit a spolu s Maďary a s Poláky dokázali to přerozdělování migrantů a celý ten projekt na tu etnickou proměnu evropského kontinentu zastavit. Andrej Babiš byl také tím, kdo prosadil, že se Frans Timmermans nestal předsedou Evropské komise,“ zmiňuje nizozemského politika Timmermanse jako „zeleného fanatika“.

Kabinet premiéra Petra Fialy kritizoval Weigl i pro hospodaření státního rozpočtu. „Tato vláda, přestože se označovala za vládu rozpočtové odpovědnosti, tak na mě dělá spíše dojem, že ta koalice sestavená po volbách vůbec nepočítala s tím, že by se k té moci mohla vůbec dostat. Jako opozice sice hodně křičela, silně hovořili, ale ve skutečnosti neměli žádné reálné plány, co budou po převzetí moci dělat, takže se nechali docela zaskočit.“

Je to také jedna z mála vlád v naší polistopadové historii, ve které nesedí žádní národohospodáři. Oni to vyřešili tím, že vytvořili orgán zvaný NERV. Ale smyslem toho je to zakrýt, že v té vládě chybí ten odborný hlas, proto se ti politici snaží schovávat za apolitické experty, kteří jim dodávají rady, a pak na ně případně všechny ty nedostatky svádět,“ je přesvědčen Weigl.

„Dnes je vláda nucena škrtat, přestože se tvářila, že dlouhé měsíce zcela netečně přihlížela tomu, jak se finance řítí do maléru. Snaží se škrtat tím způsobem, že si vybírá oblasti, kde se domnívá, že jí to snáze projde, že jsou to skupiny obyvatel, které nemají sílu se těm škrtům bránit, anebo má pocit v dobré víře, že si v této oblasti může peníze ubrat, zatímco do jiné přidat,“ glosuje Weigl konsolidační balíček, za velmi problematické považuje, že jej sestavuje pět politických stran, kdy si každá hájí své. Proto z toho podle něj vznikl „paskvil“, který našťve všechny a nedocílí kýženého výsledku.

Na přetřes přišla také istanbulská úmluva prezentovaná veřejnosti jako prevence potírání násilí vůči ženám a domácího násilí. Weigl před ní důrazně varuje: „Je to velmi nebezpečná věc, je to jeden z příkladů toho, jak se salámovou metodou, krok po kroku, z vnějšku prostřednictvím mezinárodních smluv má postupně měnit charakter společnosti, v jaké žijeme, a jak se mají změnit zvyky, tradice. Prostě je to jeden z nástrojů té progresivistické mezinárodní levice docílit toho marxovského hesla, že je potřeba svět změnit.“

Oni se snaží za zády veřejnosti, prostřednictvím libě znějících hesel, názvu, formulací a cílů tu společnost pootočit, předělat, rozbít, roztržít, rozkrájet. Istanbulska smlouva je smlouva Rady Evropy a schovává se za velmi libě znějící záměr ochrany žen před násilím. V západní Evropě je to přikryto tou velmi akutní problematikou, jak změnit tradiční chování mas migrantů. Vypadá to zdánlivě přijatelně, že jsou to rozumné a potřebné cíle, ale o to v tom jde v daleko menší míře.

V našem případě, kde naše společnost žádné takové problémy nepocituje, nemáme tu žádné komunity migrantů, které potřebujeme převychovávat prostřednictvím mezinárodních smluv. Máme vyspělé zákonodárství – ochrana žen, ochrana různých sexuálních menšin,“ upozorňuje, že to vše náš právní řád obsahuje a je to dostatečné.

„Takže není absolutně žádný důvod, proč bychom měli přistupovat k této mezinárodní úmluvě. Ovšem to čertovo kopýtko je skryto v něčem jiném. Celé je to zarámováno představou, že ženy jsou a priori diskriminovanou skupinou a že muži mají vrozený sklon k násilí na ženách, že je to genderově podmíněné násilí, se kterým je nutné zásadním způsobem skoncovat. A vlastně se tady najednou přes takové libě znějící záměry vnáší do právního řádu pojem ‚gender‘, který náš právní řád nezná, je to novum ze Západu, a které je velmi sporné, hluboce nevědecké, tak jak je používáno jako politikum ve společnosti.

Na tomto základě se vytvářejí předpoklady pro tolik známé šílenosti, jako jsou desítky těch pohlaví a desítky minorit a transgenderů a volba pohlaví, celá tahle normálnímu člověku šíleně znějící problematika, aby byla postupně zakotvena v právním řádu.

A smluvní strany této úmluvy se zavazují k tomu, že v duchu této úmluvy budou převychovávat své obyvatelstvo, že budou měnit tradice, zvyky, že se zavádí mezinárodní dozorčí orgán, který bude mít právo vyšetřovat a různě nutit země, aby postupovaly podle záměru této mezinárodní genderové ‚asociace‘, a zavádí to povinnost financovat neziskové organizace, které budou tuto dohodu naplňovat, kontrolovat a tak dále,“ uvádí s tím, že je to nárok na další penězovod z veřejných zdrojů do kapes těchto skupin. „Istanbulska smlouva je trojský kůň genderové ideologie a pokrokářské levice, která nám sem chce tuto problematiku zatáhnout,“ dodává Jiří Weigl.

[ZDROJ](#)